

siis temmale sabbarahha, kaks koppikat lehma peält. Lehma perremees pirab rahha ümber Pea, ja panneb sõnniko peäle mahha. Dige karjane jodab Jürripääw; kes teiste ette puab jouda, jodab jo Maarja pääw. Kui karjane ei jouda, siis winamaiad ütlewad, et hunt raiskab palju. Kui karjane sabbarahha sanud, siis loeb kolm kord issameiet, ümber karja kâies, kep temmal püsti Ma sees, keppe otsas kûubar. Saab ta kolmat korda keppe jure, siis lasseb lojused minnema. Karjatsese ennamiste antakse pihlakane kep Jürripääw hommiko kätte, sellega aiada weiksed, mitte lüa, koio tua õhto, mitte muud rago murda. Monni karjane toob keppe kolmandama Saksa ma peält ennesele, monni lasseb ka ellawat hõbbedat keppe sisse, prunt peäle. Selle keppe, misga wälja lähhab esimest korda, peab kerotama, muido, nenda jansib rummalus, karjast kaub palju lojust!

Teine temp se: Perrenaeset, kui karja aiab, peab rätik peas, teine kaelas ja kindad kâes ollema, jallad kinni. Biskab siis witsa, misga karja saatnud, kattuksele, ehk pistab keppe rääs-

tasse, ütleb: Karja õn kattuksele! Enne Jürgi, ütlewad, ei pea mitte palja jallo minnema karja aiama; muido mets kâib karja kallal. Enne Jürgi Ma alles külm, terwisse pärrast siis terwis jallad kinni panna; agga metsellajas sest ei tea egga kula!

Kui karja wäljasadawad esimest korda, siis halbid mattawad munna lauda ukse lârwe alla, ehk pannewad lauda ukse alla ehk oue wârrawa suhho wikkati, kirwe, kîmi, ehk sure noa, ehk ka munna mahha; kui karri terwelt üllelâinud ja munna katti ei talla, ei pea mets karwagi sama, ning karri peab foggoni kahjota jâma; agga se lojus, mis omma jalga rikkub, ehk munna katti tallab, se ei pea talweks ellusse jâma. Minne, ussu narri jutto! Kûl woib monni lojus wikkatist ehk kirwest wigga sada, agga, mis mets sest holib, ehk sest ristist, mis monni wikkatiga leiab wârrawa alla; ehk kuidas sool, mis senna ripputakse, jouaks karja terwisse jures illespiddada! Se on Jummalala hoidminne, ning peab se ka innimesse ennese moistlikko hole hoidminne ollema!